

ΛΟΓΟΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΙΑΣ ΖΩΗΣ

Αίρέσεις: ένα ποιμαντικό καί κοινωνικό πρόβλημα

(Β' μέρος)

Του Αιδεσιμολογιωτάτου Οικονόμου
κ. Ανδρέα Γκατζέλη
Συνεργάτη του γραφείου επί των Αίρέσεων
της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος

Η κατάσταση αυτή απαιτεί λεπτούς χειρισμούς και εξειδικευμένη αντιμετώπιση. Η συμπεριφορά προς τα θύματα πρέπει να είναι θεραπευτική και υπεύθυνη. Ο κ. Αθανάσιος Νεοφώτιστος, τέως πρόεδρος του Δ.Σ της Πανελληνίου Ένώσεως Γονέων, πού ίδρυσε ο π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος και ή οποία ασχολείται με την προσφορά βοήθειας στα θύματα των αιρέσεων και στις οικογένειες τους, αναφέρει τό εξής άκρως διαφωτιστικό περιστατικό:

«Εσείς δέν είστε γονείσ μου. Πρέπει νά ξέρετε ότι τά “καρμικά χρέη” τής προηγούμενης ζωής μου έχουν όρίσει ποιοί θά ήσαν οί γονείσ καί τό περιβάλλον στό όποίο έπρεπε νά ξαναγεννηθεί ή “ψυχή” μου αυτή τήν περίοδο. Μπορεί νά είχε ξαναγεννηθεί ή “ψυχή” μου στην Αφρική καί οί φερόμενοι ώσ γονείσ μου νά ήσαν μαύροι. Γι’ αυτό μήν παίρνετε αυτό τό προστατευτικό ύφος καί μέ βομβαρδίζετε μέ ήλίθιες γλυκανάλατες εκφράσεις: “έμείς οί γονείσ σου πού ύποφέρουμε κ.λ.π....”

Αυτά, μεταξύ άλλων, είπε κάποια κόρη στους γονείσ της χωρίς κανένα έλεος στόν πόνο τους καί μέ άνέκφραστο, σχεδόν πέτρινο

πρόσωπο. Όταν ήρθαν σέ μάσ νά ζητήσουν βοήθεια δέν μπορούσαν νά συνειδητοποιήσουν αυτή τήν αλλαγή του παιδιού τους καί αλλόφρονες παρακαλούσαν νά τους δοθούν οδηγίες σωστής συμπεριφοράς, ώστε νά επανακτήσουν τήν χαμένη ψυχή του παιδιού τους. Βέβαια, είχαν διαπιστώσει από πολύ ένωρίς αλλαγές στην προσωπικότητα του παιδιού τους καί στή συμπεριφορά του, αλλά πίστευαν ότι ήσαν συμπτώματα άνησυχιών τής έφηβικής ήλικίας καί ότι τά συμπτώματα αυτά θά παρέρχονταν μέ τήν πάροδο του χρόνου. Μετά όμως από τήν τελευταία δήλωση τό παιδί τους έφυγε προς “άγνωστη κατεύθυνση” (προφανώς έγκαταστάθηκε σέ κάποιο κοινόβιο) καί οί γονείσ άπαρηγόρητοι ζητούν άπεγνωσμένα βοήθεια».¹

Εύκολα μπορεί νά αναρωτηθεί κανείς για τά αίτια πού σπρώχνουν κάποιον σέ αυτές τίς φρικτές ομάδες. Τά αίτια είναι πολύπλοκα καί πολλαπλά. Ο μακαριστός π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, μέσα από τήν τεράστια έμπειρία του, παρουσιάζει μεταξύ άλλων καί τίς ακόλουθες αιτίες:

- Η άυτόνομία του άνθρώπου
- Η θρησκεία τής εκκοσμίκευσης
- Αναζήτηση νοήματος
- Ο ύπαρξιακός φόβος
- Ανασφάλεια καί άβεβαιότητα
- Η πλήξη
- Δίψα για άγάπη καί ζεστασιά
- Ο πόθος για άναγνώριση
- Η περιέργεια
- Δίψα για έμπειρίες
- Άποδυνάμωση του λατρευτικού στοιχείου
- Οί κοινωνικές ευθύνες
- Έλλειψη πνευματικών στηριγμάτων
- Η διάβρωση τής αυθεντίας
- Έλλειψη ουσιαστικής κατήχησης
- Η άρνητική εικόνα του Θεού
- Η διαφήμιση.²

Γίνεται φανερό ότι τό μεγάλο αυτό πρόβλημα δέν ἀφορᾶ μόνο τήν Ἐκκλησία οὔτε ἡ Ἐκκλησία ἀπό μόνη της μπορεῖ νά τό ἀντιμετωπίσει. Ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά προσφέρει ἐνημέρωση καί στήριξη στά θύματα αὐτῶν τῶν ομάδων καί στίς οἰκογένειες τους. Πέραν τούτου εἶναι ἀδύνατη ἡ ἐπέμβασή της.

«Ἡ Ἐκκλησία μόνο πνευματικά, ἠθικά, ἐνημερωτικά μπορεῖ νά δραστηριοποιηθεῖ, γιά νά προστατεύσει τό Ὁρθόδοξο Πλήρωμα καί νά βοηθήσει τίς οἰκογένειες τῶν θυμάτων ὅταν ἀπευθύνονται σ' Αὐτή. Αὐτές εἶναι οἱ δυνατότητές της καί οἱ ἀρμοδιότητές της κατά τό Σύνταγμα καί τούς Νόμους τοῦ Κράτους».³

Σύμφωνα μέ τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό, «μετανοιά ἐστι ἐκ τοῦ παρά φύσιν εἰς τό κατά φύσιν».⁴ Γιά νά ἐπιστρέψει ὁ ἄνθρωπος ἀπό μιά ἀφύσικη κατάσταση καί συμπεριφορά στήν φυσική γι' αὐτόν ζωή χρειάζεται μετανοία.

Ἡ βίωση τῆς ἀληθινῆς μετανοίας ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό ὅλες τίς δύσκολες καταστάσεις πού τοῦ δημιούργησαν οἱ ομάδες αὐτές. Τόν βοηθαί νά ξαναβρεῖ τόν ἀληθινό του ἑαυτό καί προορισμό. Μέσα στήν Ἐκκλησία καί μέ τόν τρόπο τῆς Ἐκκλησίας καλύπτονται ὅλες οἱ ἀμφιβολίες, οἱ ἐρωτήσεις καί τά ὑπαρξιακά κένα πού τόν ταλαιπωροῦν.

Ἡ Ἐκκλησία προσφέρει τήν ἐμπειρία μιᾶς ζωῆς γεμάτης ὑψηλά νοήματα καί καρδιακές ἀλλοιώσεις. Ὡς πνευματικό ἰατρεῖο θεραπεύει πλήρως τόν ἄνθρωπο ἀπό ὅλες τίς πληγές πού τοῦ προξένησαν οἱ αἱρέσεις. Γι' αὐτό κανεῖς δέν πρέπει νά ἀπογοητεύεται καί νά χάνει τήν ἐλπίδα του. **Γιά τόν Χριστό δέν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα.**

1 Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος τ. ἐπ/τοῦ Δ.Ε.τ. Προέδρου τῆς Π.Ε.Γ, περιοδικό ΔΙΑΛΟΓΟΣ, τ.26, σ.16.

2 ἔνθ. ἀνωτ. σ.18.

3 π. Κυριακός Τσουρός, ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ, ἐκδ. ΕΝΝΟΙΑ, σ.64-65.

4 Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Δογματικά Α', ΕΠΕ τ.19, σ. 272.